

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 16:56*
צאת השבת: 18:03
רבינו תם: 18:39
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

פנינה לנשמה

"ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת"

בפסוקים אלו מרחיבה התורה בתיאור הבגדים המיוחדים, המפוארים והקדושים שלבשו הכהנים בעת עבודתם בבית המקדש. ובאמת, כל ישראל נקראים כהנים, כדכתיב: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". כל אחד מישראל עומד תמיד ומשרת לפני הקב"ה בתפילותיו, בלימוד התורה ובקיום המצוות הממלאים את חיינו. לכן, כמו הכהנים בעבודתם בבית המקדש, כל אחד ואחד מישראל צריך שיהיה לבושו מיוחד, שיהיה ניכר שהוא משרתי ה'. (תפארת שמשון)

ניסיון ושבר

אחת המנויות שיתפה אותנו בהשגחה הפרטית שחוותה, בראותה כיצד הקב"ה מנווט ומוליך אותנו אל הדרך הנכונה והרצויה לפניו.

וכך היא מספרת: סבלתי מכאבי גב קשים מאוד. שכבתי במיטה משך תקופה ארוכה, וכל תזוזה עלתה לי בכאבים עזים.

האבחון הרפואי העלה כי יש דלקת בעמוד השדרה. לא הייתה כל דרך טיפול בדלקת, ההמלצה הרפואית הייתה - פשוט להמתין בסבלנות עד יעבור זעם.

קשה לתאר במילים עד כמה היה הניסיון קשה עבורי. כאמא לקטנטנים, הנדרשת לפעילות שוטפת ופעלתנית סביב שעות היממה - נאלצתי לשכב במיטה, סובלת מכאבים עזים ומתקשה לתפקד אפילו בפעולות פשוטות.

באחד הימים, מתוך כבי ותפילה לד', עלתה הארה בליבי. הבנתי שעלי לעשות מעשה, שהרי "תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה". קיבלתי על עצמי להשליך את החצאית שאורכה היה גבולי, אשר עד כה השתמשתי בה בקביעות. וממחשבה למעשה, הוצאתי מיד לפועל את החלטתי.

ההמשך היה מופלא ומרגש. בחסדי שמים, נרגעו תוך שעות ספורות הכאבים הקשים, ומכאן ואילך הלכו ופחתו. כמה ימים חלפו, וכבר זכיתי לשוב לתפקוד רגיל.

"מה אשיב... כל תגמולוהי"!!!... (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

החצאית והשמלה

שוק האישה חייב בכיסוי, ולכן חובה להיזהר שהחצאית או השמלה תכסה את כל מקום השוק בכל מצב ותנועה, בין בהליכה ובין בישיבה וכדומה.

ישנן נשים החושבות שאם אין בדעתן לנסוע היום ברכב, או לעלות לאוטובוס וכדומה, מותר להן ללכת בחצאית צרה או קצרה יותר המספיקה למצבים ולפעולות שאותם הן חושבות לעשות ביום זה. והדבר טעות, כי מלבד שהאשה צריכה להקפיד על צניעותה בכל זמן, בנוסף לכך, מציאות החיים אינה מתוכננת, ומצוי שבסוף תיאלץ לעשות פעולות אלו ותכשיל את הרבים בהבלטת גופה או גילוי, לכן עפ"י ההלכה חייבת האישה ללבוש בקביעות חצאית באורך וברוחב שיענו על דרישות הצניעות בכל המצבים המזדמנים ברשות הרבים.

שאלה: מהו מקום השוק החייב בכיסוי, וכיצד צריך לכסותו ע"פ ההלכה?

תשובה: דעת רבים מהפוסקים שמקום השוק הינו החלק שתחת הברך עד הקרסול, ולכן צריך להקפיד שאורך החצאית או השמלה יגיע עד הקרסול, ואין להסתפק בכיסוי ע"י גרביים מפני שאינם מסווים את צורת השוק. ומ"מ יש לידע שגם לדעת המקילים צריך להקפיד שהחצאית או השמלה תכסה לכל הפחות יותר מחצי האורך שבין הברך לקרסול באופן שכל החלק התפוח שברגל יכוסה ע"י החצאית, והחלק הקטן שנשאר עד הקרסול יכוסה ע"י גרביים.

שת"פ אמונה גא אית בסיפור הישועה שלך לזכות הרבים כאמ"ל:
tzniutw@gmail.com
קו הצניעות - קו הישועה : 073-3834050 הקישי #2448 5-1

סיפור לשבת

בום' באמצע התפילה...

החדש, ניצב לו הוותרן, שעתה גילה כי הוותרן הציל את חייו!

למרבה הנס, המתפלל שנאבק עמו על המקום, טרם הגיע לבית הכנסת. אך כל המתפללים, בראשות הוותרן, המה ראו והפנימו: אילולא הוותרן – אותו יהודי היה יושב על מקומו הקבוע, והמאוורר הכבד היה נופל ישירות עליו, והתוצאות מי ישרון. בחסד ה' וברחמיו הוא החליט לוותר, לפנות את המקום. עתה הוא מבין כי הוותרן הזה – למעשה הציל את חייו, הביא לו אריכות ימים. ה' ישמור אם היה מתעקש לעמוד על צדקו...

וסיפור נפלא זה, אותו כתבו מתפללי בית הכנסת במכתב עדות אישי שהתפרסם בבטאון 'קול ברמה', מאיר לנגד עינינו עד היכן מגיע הוותרן, עד כמה לפעמים – הבורא יתברך מציב בפנינו ניסיון של ויתור, כדי שנעמוד באתגר ונקנה לעצמנו ניסים פלאיים וישועות נכספות. ברגע ההתמודדות והמריבה קשה לקבל החלטה נבונה, אבל עכשיו אנחנו יכולים להחליט:

אנחנו ותרנים. יכול להיות שזה ידרוש מאיתנו כוחות נפש אדירים, יכול להיות שזה יעלה לנו במאמצים מרובים, אבל כאלה אנחנו, נקודה. אנו מבינים שזה הרבה יותר כדאי, משתלם פי כמה. לעתים נוכל לדעת למה זכינו בזכות הוותרן, לפעמים לא. אבל תמיד נהיה בטוחים שהוותרן הוא כלי חזק ועוצמתי, לעורר רחמי שמים. הבה נאמץ אותו בכל הכח, כן, נהיה וותרנים. המעביר על מידותיו זוכה לשכר רב וכדאי במיוחד, הבה נהיה כאלה!

(פניני פרשת שבוע)

הוא נותר שלי! – טען בחוסר בוש... .

האוירה הפכה עכורה, כל יושבי בית הכנסת נעו באי נוחות בכסאותיהם, ממתנינם לראות כיצד יפול דבר. ומיודענו היושב במקום כבר עשור וחצי, חמתו בערה בו. וכי סיפור היסטורי מלפני 15 שנה יכול לעקור אדם ממקומו? וכי כך הדין והצדק? ההגיון הבריא להיכן נעלם?!

רגע לפני שפתח את פיו להגיב ולהשיב חורפו דבר, נזכר שקיבל על עצמו קבלה טובה, לוותר. הוא ראה בכל העניין נסיון משמים, הטעין עצמו בכוחות נפש אדירים, ועשה את הבלתי יאמן: הוא פשוט קם מהמקום, וצעד אחורה לירכתי בית הכנסת. בלי אומר ודברים, בלי מריבות ובלי טענות. פשוט ויתר, באומץ ובעוצמה רבה. זה לא היה קל, הוא נדרש לכוחות נפש עצומים, אבל הוא עמד באתגר בגבורה!

עד מהרה סודר לו מקום חילופי, אי שם, הרחק הרחק ממקומו הראשון. בעל הזרוע הופתע, הוא ציפה לקרב משמעותי בהרבה, והתיישב בחדווה במקום שפינה לעצמו שלא בדין ושלא בצדק. כל מתפללי בית הכנסת נדהמו מגדלות רוחו ועוצמות נפשו של המתפלל שוויתר על המקום, הרי כולם יודעים עד כמה הוא צודק, עד כמה נגרם לו עוול...

48 שעות חלפו, הגיעה שעת התפילה בשבת בבוקר. לפתע פתאום, דקות לאחר תחילת התפילה – נשמע קול נפץ עז, ו'בוום' מהדהד החריש את אוזני המתפללים. מאוורר תעשייתי ענק צנח מהתקרה הגבוהה, היישר על המקום שנלקח ממיודעינו הוותרן, נוחת בדיוק על הכסא בו הוא אמור לשבת!

הרב היושב בסמוך ניתר ממקומו בבהלה, כל המתפללים עמדו המומים לנוכח ההתרחשות, ומרחוק, ממקומו

בית כנסת קהילתי פלוני, בטבורה של שכונת בורו פארק שבברוקלין ניו יורק. במזרח בית הכנסת, סמוך מאוד לכסאו של הרב, יושב יהודי שקבע כאן את המקום לתפילתו. כבר 15 שנה שהוא מתפלל בבית כנסת זה, יושב במקום הזה בקביעות, והוא מודה על הזכות שנפלה בחלקו, לשבת סמוך לכסאו של הרב. הוא מבחין כי ילדיו מביטים על הרב לאורך כל התפילה, ולומדים ממנו כיצד תפילה צריכה להיראות, מהי יראת שמים, כיצד ניגשים למלך מלכי המלכים...

ואז, ביום מן הימים, סתם ביום חמישי שגרתי, לפתע פתאום, ניגש אליו יהודי אחר ממתפללי בית הכנסת, והחל לגעור בו: 'אדוני, המקום בו אתה יושב שלי הוא. פנה את עצמך מכאן בבקשה!' אמר הלה בטון סמכותי שאינו משתמע לשתי פנים, כשהמתפלל היושב במקומו – נבוך, המום, מבולבל, תוהה, משתומם ונדהם גם יחד!

'מה לך מתעכב?' – שמע לפתע שוב את קולו של החוצפן, 'קום ולך מכאן. זהו המקום שלי. יש מביין – – –?'

לא, אין מביין. אין כאן כל מקום לתבונה או הבנה. מדובר בעוול שלא יאומן – הן הוא יושב כאן, כבר 15 שנים! הוא כבר גידל כאן דור, יושב כאן בקביעות. לפתע פתאום מגיע מאן דהוא, וטוען בטענה ברורה ופשוטה, שעליו לפנות את המקום לטובתו. היתכן כדבר הזה?!

מתוך ההלם האדיר, בקושי הצליח האיש להגיב, ומילמל בשקט 15 שנה אני כאן... – אלא שדורש המקום בקושי שמע, וכבר התפרץ: 'ואתה חושב שאינני יודע מה קרה לפני 15 שנה? הלא עד אז – אני הייתי יושב בסמוך לרב, מקומך היה מקומי, ואז הרחיבו את בית הכנסת, המקומות השתנו, ואתה זכית במקום הזה. אבל

קוה אל ה'

”להעלות נר תמיד”

מספרים בדרך צחות, מעשה באחד שנכנס לבית הכנסת בפנים נפולות וכולו אומר צער, שאלו אותו מדוע שרוי הוא בצער, השיב שזקוק הוא להעביר 'כותל' ממקומו, ונזכר שזקנתו אמרה לו בילדותו כי שתיית חלב מרובה מזינה היא את הגוף ונותנת כח הרבה, על כן שתה כוסות חלב לרוב וניגש לדחוף את הקיר, ולא זו אפילו כמלא נימה ...

למחרת נכנס שוב לביהמ"ד אך 'פנים חדשות באו לכאן', כולו אומר ששון ושמחה, ניגשו אליו ידידיו ושאלוהו, נו, הצלחת להזיז את הכותל ... עד שהינך מאושר כל כך, נענה להם, היום שתייתי כוס 'וודקה' ומשקרבתי עצמי לצד הכותל, לא מצאתיו כלל (מרוב שכרות)...

נלמד מזה, איש איש וה'כותל' שלו... הבה 'נשתה' את האמונה עד שלא נראה את כותל הקשיים העומד לנגדנו... אלא נראה כי מאת ה' היתה זאת...

הרה"ק ר' יוחנן מראחמסטרווקא זי"ע אמר בדברי רש"י בתחילת הפרשה על הפסוק 'להעלות נר תמיד' - כל לילה ולילה קרוי תמיד, שנרמז כאן שבכל לילה ולילה העובר על האדם רח"ל, בכל עת חשכה והסתר יחזיק באמונה שהכל מאת השי"ת, ויקיים בעצמו שויתי ה' לנגדי תמיד, ולזה נאמר להעלות נר תמיד, שבכל מצב יעלה וידליק את אור האמונה (הובא באמרות טהורות) (באר הפרשה)

נצור לשונך

”וְעִשִּׂיתָ אֶת מְעִיל הָאִפּוּד... וְהָיָה פִּי רֹאשׁוֹ בְּתוֹכוֹ שֶׁפֶה יְהִיָּה לְפִיו פְּבִיב...”

פסוקים אלו – אומר ה'כלי יקר' – רומזים על חובת שמירת הלשון והזהירות מאיסור לשון הרע, שהרי המעיל מכפר על לשון הרע, וע"כ המעיל היה כולו תכלת, כי התכלת יזכיר לאדם את הים, וכשם שהים אינו פורץ גבולו, כך צריך האדם לשמור על הגבולות שהציב הקב"ה על הלשון, ה"ה השיניים והשפתיים, ולברור כל מילה היוצאת מפיו, לבלתי תהיה פורצת מהגבולות המותרים לה.

כאשר אנו עוסקים בענייני זהירות הלשון, נדרש הוא כי נספר על מרנא ה'חפץ חיים' זיע"א שכל דיבורו נמדד בפלס ההלכה, ומחסומי פיו ידעו היטב לברור כל תיבה היוצאת ממנו, אך יחד עם זאת לא מילא פיו מים, והרבה לדבר דיבורים של קדושה, מוסר ויראת שמיים.

אחד מתלמידי ה'חפץ חיים' סיפר, שפעם אחת לעת זקנותו שכב החפץ חיים במיטתו בחולשה גדולה, כאשר נכנסתי לבקרו – מספר התלמיד – הורה לי החפץ חיים שאפתח את פיו. בתחילה היססתי, אך הוא הפציר בי פעם שניה ושלישית לעשות כן, לא נותרה לי ברירה, וכשפתחתי את פיו הקדוש נגלו לפני שתי שורות שיניים שלמות ומסודרות להפליא, כאילו היה בעליהן ילד צעיר. "ספור את שיניי", ביקש ממני ה'חפץ חיים' פעם ופעמיים, ולא הותיר לי זמן להסס, ספרתי ומצאתי שלושים ושתיים שיניים, וכולן שלמות, מתוקנות ובריאות, שן אחת לא חסרה ולא נפגמה! לאחר שסיימתי את המשימה הקשה, לקח ה'חפץ חיים' את ידי, ואמר בחיוך שלא יישכח ממני לעולם: "אני שמרתי על הפה שהקב"ה נתן לי, והקב"ה שמר על הפה שלי".

(לקראת שבת)

הילולת הצדיקים י"א אדר א'

י"א אדר א' י"א אדר א'

רבי אברהם אבוחצירא זצ"ל

רבי יוסף יוסף דוד אזולאי - הודו א' זצ"ל

הצלון מוקדש לעילוי נשמות

ר' פינחס בן מזל ז"ל

נלב"ע א' כסלו תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון, הקדשות והנצחות

tzniutw@gmail.com

052-7697432

הצלון מוקדש לעילוי נשמות

רחל רשל בת איז'ה ז"ל

נלב"ע ט' אייר תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

ההפתעה שציפתה לרב מפוניבוז' בתחנת הרכבת בפרנקפורט

אותו אדם ואפסיד את תרומתו? או אולי עדיף ענין זה של תלמוד תורה של רבים מתפילה בציבור? לא עברו רגעים מועטים וגמלה ההחלטה בליבו, הנני הולך להתפלל בציבור ובטוחני שממעשה מצוה לא אפסיד כלום!

פנה הרב לבית הכנסת התפלל בניחותא ולאחר התפילה הזדרז ומיהר לתחנת הרכבת כשהוא מקווה שאולי למרות הכל יצליח לפוגשו... כשהגיע לתחנה גילה שהרכבת יצאה לדרכה בשעה היעודה, ורק מעט אנשים שהמתינו לרכבת הבאה שהו בתחנה. ישב הרב על אחד הספסלים כדי לפוש קמעה מהדרך המהירה שעשה... והנה לא עובר זמן רב ואותו גביר מגיע בריצה וכשכולו מתנשף ניגש הוא אל הרב לחץ את ידו ופתח בסדרת התנצלויות: ימחול לי רבנו... היה לי עיכוב בלתי צפוי... אוי ואבוי לי שראש הישיבה המתין לי זמן כה רב...

מיד מיהר הרב להרגיעו ואמר: בסיעתא דשמיא גם אני התעכבתי באורח בלתי צפוי! אך הגביר סירב לדברי הרב, ואמר שכיון שקבעתי לרב שאפגשו בשעה פלונית והרב חיכה לי, הרי שהיה כאן פגם בכבוד התורה! ומיד הוציא מכיסו מעטפה ובה סכון הגון פי כמה ממה שתכנן לתת ונתן בידיו של הרב.

לאחר מכן כשסיפר הרב מפוניבוז' את הסיפור לשומעי לקחו הוסיף ואמר: כמה לקח למדים אנו ממעשה זה!! הלא אם הייתי רץ בבוקר אל הנדיב בלי להתפלל, לאחר זמן שהייתי ממתין עד בוש, הייתי מתייאש והולך.. וכמובן שהייתי מפסיד את התרומה הנכבדה שתרים הנדיב ואילו עתה אדרבה בזכות שהתעכבתי לצורך מצוה לא הפסדתי מאומה ואדרבה הרווחתי כפל כפלים!!!

ממסירות לקיום התורה והמצוות בשלמות! לא מפסידים כלום! רק מרויחים! (לקראת שבת)

המעלה שיש בנר ואור, כותב המדרש שנר שדולק, אפילו אלף נרות שידליקו ממנו, לא נחסר ממנו כלום! וכך האור הוא מציאות שאף אם יקחו ממנו להאיר מקומות אחרים, תמיד ישאר באורו!

וממשיך המדרש שלכך דימו את הנר והאור לתורה ומצוות – "כי נר מצוה ותורה אור" לומר: שהרבה פעמים שאדם חפץ בלבו לעשות מצוה... ויצר הרע שבתוכו אומר מה לך לעשות המצוה ולחסר את נכסיך? עד שאתה נותן לאחרים תן לבניך!... ויצר הטוב אומר תן למצוה ראה מה כתוב בה "כי נר מצוה" מה הנר הזה כשהוא דולק אפילו אלף אלפים קרוינין נרות שעה וסבקינן נרות חלב מדליקין ממנו אורו במקומו....

כך כל מי שיתן לתורה ולמצוה אינו מחסר את נכסיו!!! סיפורים רבים רבים שזורים בדברי ימי האומה הישראלית על יסוד מוסד זה, שממסירות לקיום התורה והמצוות, לא מפסידים כלום!!! אבל נביא סיפור מופלא שהתרחש עם מרן הרב מפוניבוז' זצ"ל.

מנהגו של הרב מפוניבוז' היה לנסוע ברחבי העולם לאסוף כסף להחזקת מוסדותיו הגדולים בארץ ישראל. פעם אחת הוא קבע פגישה עם אחד הגבירים של העיר פרנקפורט, ואותו גביר עמד לנסוע לתקופה קצרה אל מחוץ לעיר, וכיון שרב חפצו לתת מממונו להרב מפוניבוז', קבע איתו שמחר בבוקר בשעה שמונה בשעה שימתין לרכבת הוא ישמח לשוחח עם הרב בניחותא אם הוא יאות לבוא ולשוחח עמו, וכך אכן נקבע.

והנה שבע בבוקר פתח הרב את עיניו ומגלה שקם מאוחר מהמתוכנן! מעולם לא קרה לו כדבר הזה! כשזוכר בפגישה המתוכננת נפל לבו בקרבו, הרהור עלה במחשבתו מה אעשה האם אלך להתפלל בציבור ובכך לא אפגוש את

חכמת נשים

הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א היה רגיל להיכנס בצעירותו לביתו של הגאון מטשעבין זצ"ל לשוחח עמו בדברי תורה פעם אחת נכנס אליו והציע בפניו חידוש נפלא שנתחדש לו, והנה לאחר ששמע הגאון מטשעבין את החידוש ונהנה ממנו מאד, הגיב לפתע תגובה שהביכה את אומרו: "החידוש הזה אינו שלך".
נבהל ר' משה, מדוע הוא חושד בו חלילה שאומר תורה שאינה שלו?
הסביר לו הגאון מטשעבין: "חידוש זה שייך לדמעות של האמא, כי אי אפשר לחדש כזה חידוש בתורה ללא התפילות והדמעות של האמא."

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ו אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה.